

Kniha Daniel — číslo tridsaťsedem

Obnovenie pôvodných právd: odhalenie sna Williama Millera a prorocké znovuoživenie v posledných dňoch

Jeff Pippenger

2024-01-01

Sen Williama Millera bol zaradený do knihy Early Writings, a preto podlieha tej istej prorockej analýze a uplatneniu, ktoré je povinný uskutočniť študent usilujúci sa správne rozdeľovať slovo pravdy. Tento sen bol v priebehu rokov mnohokrát predkladaný prostredníctvom Future for America, no tu ho zaradíme do štúdia „rozmnoženia poznania“, ktoré bolo otvorené „v čase konca“ v roku 1798. Sen sa zaoberá dejinami posolstva, ktoré predstavovalo poznanie, čo sa rozmnožilo. Znázorňuje spojenie medzi hnutiami posolstiev prvého a tretieho anjela.

Sen Williama Millera identifikuje jeho dielo a jeho dielo bolo predobrazené dielom Mojžiša na počiatku starovekého Izraela. Naplnenie Millerovho sna v posledných dňoch bolo predobrazené dielom Krista v posledných dňoch starovekého Izraela. Dielo, ktoré Kristus vykonal na konci starovekého Izraela, predstavovalo dielo, ktoré Kristus vykonáva v posledných dňoch duchovného Izraela. V Millerovom sne je dielo vykonané v posledných dňoch predstavené ako dielo vykonávané „Mužom s kefou na nečistotu“. Je nevyhnutné rozpoznať Millerov sen ako predpoveď naplnenia Polnočného volania v posledných dňoch. Rovnako je nevyhnutné rozpoznať, že Kristovo dielo pre staroveký Izrael v jeho posledných dňoch bolo predobrazom diela „Muža s kefou na nečistotu“ v Millerovom sne.

Jedným z prvkov Kristovho diela, ktorý je dôležité si povšimnúť, je to, že nielen odpečatil pochované pravdy z čias Mojžiša, ale Kristus tieto pôvodné pravdy zároveň aj zvelebil. Tým dal príklad, že keď Boží ľud v posledných dňoch naplní Millerov sen, pravdy ustanovené prostredníctvom Millerovho diela budú rozšírené nad rámec ich pôvodného chápania.

„V čase Spasiteľa Židia tak pokrývali vzácne klenoty pravdy smetím tradície a bájí, že bolo nemožné rozoznať pravé od falošného. Spasiteľ prišiel odstrániť smetie povery a dávno prechovávaných bludov a zasadiť klenoty Božieho slova do rámca pravdy. Čo by Spasiteľ urobil, keby teraz prišiel k nám tak, ako prišiel k Židom? Musel by vykonať podobné dielo pri odstraňovaní smetia tradície a obradníctva. Židia boli veľmi znepokojení, keď toto dielo vykonal. Stratili zo zreteľa pôvodnú Božiu pravdu, ale Kristus ju znovu uviedol na svetlo. Našou úlohou je oslobodiť vzácne Božie pravdy od povery a bludu. Aké dielo je nám zverené v evanjeliu!“ Review and Herald, 4. júna 1889.

Dnes muž s kefou na nečistotu (Kristus) uskutočňuje „podobné dielo pri odstraňovaní sutiny tradície a obradov“, aké vykonal Lev z kmeňa Júdovho (Kristus) v čase Židov. V Millerovom sne sa vzácne klenoty pravdy, ktoré boli dokonale usporiadané v schránke Božieho slova, pokryli sutinou a falošnými klenotmi. Tieto klenoty mali byť v období Polnočného volania posledných dní vynesené zo sutiny a znovu vložené do väčšej schránky Božieho slova, lebo práve keď Miller hľadel na obnovené klenoty vo väčšej schránke, „zvolal od samej radosti, a ten výkrik“ ho

prebudil. Millerov sen sa odohral v roku 1847, tri roky po Polnočnom volaní prvého anjela, takže jeho prebudenie v sne je Polnočným volaním posledných dní. Toto Polnočné volanie ohlasujú dvaja svedkovia, ktorí boli zabíjajúcou šelmou vystupujúcou z bezodnej priepasti a ležali mŕtvi na ulici tri a pol dňa, až kým neboli spojení dohromady a potom privedení k životu v údolí mŕtvych suchých kostí a následne pozdvižení ako zástava. Millerov sen sa napĺňa na tej ulici a v tom istom údolí, ktoré on označuje ako „svoju izbu“.

V dejinách milleritov bol Miller použitý Pánom na ustanovenie pôvodných právd adventizmu, ale jeho sen ukázal, že časom budú tieto pravdy pochované. Tento jav odstraňovania trosiek tradície a zvyku je tým, čo Kristus vykonal na konci starovekého Izraela, a tým predobrazil konečné naplnenie sna Williama Millera.

Židia stratili zo zreteľa „pôvodnú Božiu pravdu, ale Kristus ju znovu uviedol do zorného poľa“ a svoje dielo označil za „naše dielo“. Naším dielom je „oslobodiť vzácne Božie pravdy od povery a bludu“. Sen Williama Millera stotožňuje objavenie, predstavenie a odmietnutie, ako aj obnovenie pôvodných právd. Aby Kristus mohol vykonať dielo obnovy, vložil pravdu do „rámcu pravdy“. „Rámcom pravdy“ bolo pre Williama Millera jeho chápanie dvoch pustošiacich mocností pohanstva a pápežstva. V posledných dňoch sú „rámcem pravdy“ tri pustošiace mocnosti draka, šelmy a falošného proroka.

„Keď Kristus prišiel na svet, aby dal príklad pravého náboženstva a vyvýšil zásady, ktoré majú riadiť srdcia a skutky ľudí, lož sa tak hlboko zakorenili v tých, ktorí mali také veľké svetlo, že už svetlo nechápali a nemali nijaký sklon vzdať sa tradície pre pravdu. Odmietli nebeského Učiteľa, ukrižovali Pána slávy, aby si mohli zachovať svoje vlastné zvyky a výmysly. Ten istý duch sa prejavuje vo svete aj dnes. Ľudia sa zdráhajú skúmať pravdu, aby ich tradície neboli narušené a aby nebol uvedený nový poriadok vecí. V ľudstve je neustála náchylnosť k bludu a ľudia sú od prirodzenosti naklonení veľmi vyvyšovať ľudské predstavy a poznanie, zatiaľ čo božské a večné nie je rozpoznávané ani oceňované.“ Counsels on Sabbath School Work, 47.

Keby Kristus prišiel dnes na svet, našiel by „toho istého ducha“ vyvyšovania ľudských predstáv a poznania, ktorý postavil tradíciu na miesto pravdy. V Millerovom sne prichádza Kristus v posledných dňoch ako muž s kefou na prach, aby vykonal to isté dielo. Keď bude Jeho dielo ako muža s kefou na prach dokonané, pôvodné drahokamy zažiaria desaťkrát jasnejšie než slnko, keď sa dvaja svedkovia, predstavovaní Millerom, prebudia pri zvolaní mocného volania.

Rámec pravdy, ktorý bol daný Millerovi, predstavoval prorockú štruktúru dvoch pustošiacich mocností a rámec pravdy, ktorý bol daný Future for America, predstavuje prorockú štruktúru troch pustošiacich mocností. „Kľúč“, ktorý bol pripojený ku schránke, bol osobitnou metodológiou, ktorá bola odpečatená a daná Millerovi a následne Future for America.

„Kľúč poznania bol v Kristových dňoch odňatý tými, ktorí ho mali držať, aby ním odomykali pokladnicu múdrosti v starozmluvných Písmach. Rabíni a učitelia prakticky zavreli kráľovstvo nebeské pred chudobnými a utrápenými a ponechali ich zahynúť. Vo svojich výkladoch Kristus nepredkladal pred nich naraz mnohé veci, aby nezmiatol ich myseľ. Každý bod objasnil jasne a zreteľne. Nepohrdal opakovaním starých a známych právd v prorockých, ak to

slúžilo jeho zámeru vštepovať myšlienky.“

„Kristus bol pôvodcom všetkých dálnych drahokamov pravdy. Pôsobením nepriateľa boli tieto pravdy vychýlené zo svojho miesta. Boli odpojené od svojej pravej pozície a vsadené do rámca omylu. Kristovým dielom bolo znovu ich usporiadať a upevniť vzácne drahokamy v rámci pravdy. Zásady pravdy, ktoré sám dal svetu na požehnanie, boli pôsobením satana pochované a zdanlivo vyhynuli. Kristus ich vytrhol zo sutín omylu, vdýchol im novú, životodarnú silu a prikázal im žiariť ako vzácne klenoty a pevne stáť naveky.

„Sám Kristus mohol použiť ktorúkoľvek z týchto starých právd bez toho, aby si požičiaval čo len najmenšiu čiastočku, lebo všetky On sám uviedol do existencie. On ich vložil do myslí a zmýšľania každej generácie, a keď prišiel na náš svet, nanovo usporiadal a oživil pravdy, ktoré sa stali mŕtvymi, čím ich urobil pôsobivejšími pre úžitok budúcich generácií. Bol to Ježiš Kristus, ktorý mal moc vyslobodiť pravdy spod nánosu rumoviska a znovu ich dať svetu s viac než ich pôvodnou sviežosťou a mocou.“ Manuscript Releases, zväzok 13, 240, 241.

Je zaujímavé si v poslednej pasáži všimnúť, že kľúčom, ktorý Kristus použil na konci starovekého Izraela, bolo otvorenie Starého zákona. Kľúč Millerovej metodológie otvoril schránku Starého i Nového zákona, ale v posledných dňoch, na konci jeho sna, je schránka väčšia. Kľúč metodológie v posledných dňoch otvára nielen Starý a Nový zákon, ale aj Ducha proroctva. Odtajnenie Zjavenia Ježiša Krista tesne pred ukončením doby milosti vykonáva Lev z kmeňa Júdu, ktorý je v Millerovom sne znázornený ako muž s kefou na nečistotu. Sestra Whiteová označuje, že dielo muža s kefou na nečistotu sa odohráva tesne pred ukončením doby milosti.

„Pán mi 26. januára dal videnie, ktoré vyrozprávam. Videla som, že niektorí z Božieho ľudu boli otupení a nečinní; boli len napoly prebudení a neuvedomovali si čas, v ktorom teraz žijeme; a že vošiel ‚muž‘ s ‚prachovou kefou‘ a niektorým hrozilo, že budú odmetení. Prosila som Ježiša, aby ich zachránil, aby ich ešte na krátky čas ušetril a dovolil im uvidieť ich strašné nebezpečenstvo, aby sa mohli pripraviť skôr, než bude navždy príliš neskoro. Anjel povedal: ‚Skaza prichádza ako mocná víchrica.‘ Prosila som anjela, aby sa zľutoval a zachránil tých, ktorí milovali tento svet, lipli na svojom majetku a neboli ochotní odpútať sa od neho a obetovať ho, aby urýchlili poslov na ich ceste nasýtiť hladné ovce, ktoré hynuli pre nedostatok duchovného pokrmu.

„Keď som videla úbohé duše hynúce pre nedostatok prítomnej pravdy a niektorých, ktorí vyznávali, že veria pravde, ako ich nechávajú hynúť tým, že zadržovali potrebné prostriedky na pokračovanie Božieho diela, ten pohľad bol príliš bolestný, a prosila som anjela, aby ho od mňa odňal. Videla som, že keď Božia vec žiadala časť ich majetku, ako u mladíka, ktorý prišiel k Ježišovi, [Matúš 19,16–22.] odchádzali zarmútení; a že čoskoro prejde pretekajúci bič a zmietne všetok ich majetok, a potom už bude neskoro obetovať pozemské statky a zhromaždiť si poklad v nebi.“ Review and Herald, 1. apríla 1850.

„Zaplavujúci bič“ je symbolom čoskoro prichádzajúceho nedeľného zákona a dielo muža s kefou na prach v Millerovom sne sa odohráva práve tesne pred uzavretím času milosti. Keď miestnosť vyčistil, potom drahokamy vhadzuje späť do väčšej schránky, a tie potom žiaria desaťkrát jasnejšie než slnko. Daniel a traja mládenci boli uznaní za desaťkrát lepších než ostatní.

Keď sa naplnili dni, po ktorých ich mal podľa kráľovho rozkazu priviesť, predstavený komorníkov ich priviedol pred Nebukadnesara. A kráľ sa s nimi zhováral; a medzi nimi všetkými sa nenašiel nik taký ako Daniel, Chananja, Mišael a Azarja; preto stáli pred kráľom. A vo všetkých veciach múdrosti a rozumnosti, na ktoré sa ich kráľ vypytoval, ich zistil desať ráz lepších než všetkých veštcov a hvezdárov, ktorí boli v celom jeho kráľovstve. Daniel 1:18–20.

„Koniec dní“ pre Daniela predstavoval skúšku ohňom, pri ktorej Nebukadnesar vyniesol súd, a táto skúška je predobrazom nedeľného zákona v posledných dňoch. Pôvodné a základné pravdy budú po svojom obnovení v posledných dňoch žiarieť desaťkrát jasnejšie, než keď boli prvý raz rozpoznané. Tieto pravdy a múdri, ktorí týmto pravdám v posledných dňoch rozumejú, budú počas neskorého dažďa, ktorý je opakovaním Polnočného volania, žiarieť desaťkrát jasnejšie.

„Príchod Pána odsúvate príliš ďaleko. Videla som, že neskorý dažď prichádzal [tak náhle ako] polnočné volanie, a s desaťnásobnou mocou.“ Spalding and Magan, 5.

Obnovenie pôvodných právd sa uskutočňuje použitím metodológie neskorého dažďa „riadok za riadkom“. Keď sú raz obnovené, pôvodné pravdy žiaria „desaťkrát“ jasnejšie, než keď na ne Miller prvý raz hľadel. Múdri, ktorí používajú kľúč metodológie na obnovenie pôvodných právd, získavajú skúsenosť „desaťkrát“ lepšiu než tí, ktorí prijímajú metodológiu Babylona. Tí, ktorých zmetie muž so špinavou kefou, sú tí, ktorí sa pripútali k tradíciám a zvykom, ktoré zakryli pôvodnú pravdu, a ktorí sú vyčistení spolu s omylmi tradícií a zvykov, ku ktorým sa pripútali.

Falošné učenie je modla.

„Keď ľudia odmietajú pravdu, odmietajú jej Pôvodcu. Keď pošliapávajú Boží zákon, popierajú autoritu Zákonodarcu. Je rovnako ľahké urobiť si modlu z falošných učení a teórií, ako zhotoviť modlu z dreva alebo kameňa.“ The Great Controversy, 584.

Výrok nad Efraimom, ktorý označil ukončenie času milosti pre Efraima, zdôrazňuje pravdu o tom, čo vykoná muž s kefou na nečistotu, keď zametá podlahu.

Efraim je spojený s modlami; nechaj ho tak. Ozeáš 4:17.

Ste tým, čo jete, ako to ukázali Daniel a traja mládenci. Úzkosť sestry Whiteovej o tých, ktorí boli „otupení a nečinní“, súvisela s ich nepripravenosťou a s ich nedostatkom rozlišovania, pokiaľ ide o dôležitosť „prítomnej pravdy“. Jej úzkosť bola vyjadrením Kristovej starosti o malicherných Židov jeho doby, ktorí úplne stratili zo zreteľa pôvodné pravdy. Millerov sen označuje koniec novodobého duchovného Izraela, ktorý bol predobrazený starovekým doslovným Izraelom.

„Zákonníci a farizeji sa vyhlasovali za vykladačov Písem, no vykladali ich v súlade so svojimi vlastnými predstavami a tradíciami. Ich zvyky a zásady sa stávali čoraz náročnejšími. Vo svojom duchovnom zmysle sa posvätné Slovo stalo pre ľud ako zapečatená kniha, uzavretá ich chápaniu.“ Signs of the Times, 17. mája 1905.

Na laodicejský adventizmus od roku 1863 dolieha postupujúca temnota a Biblia i Duch proroctva sa pre nich stali ako zapečatená kniha. Tesne pred uzavretím doby milosti sa Zjavenie Ježiša Krista

odpečaťuje a prináša trojstupňový proces skúšky, ktorý sa končí tým, že tí, čo sa odmietajú zrieknuť svojich modiel zvyku a tradície, budú zmietaní pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone.

„Máme nekonečného Vykupiteľa a aké vzácne sú drahokamy pravdy, ktoré o tom svedčia v Božom slove. Tieto drahocenné klenoty však boli pochované pod masou smetia, tradícií a bludov, ktoré sám satan splodil. Jeho úklady pôsobia s podivnou mocou na ľudské mysle, aby zatienili hodnotu Krista pred tými, ktorí v neho veria. Nepriateľ Boha i človeka uvalil kúzlo na tých, ktorí sa vyznávajú za nasledovníkov Krista, takže o mnohých možno povedať: Nepoznali čas svojho navštívenia.“ Review and Herald, 16. augusta 1898.

Millerov sen znázorňuje dejiny ustanovenia „pôvodných právd“, ich následného odmietnutia a potom ich konečného obnovenia. Tesne pred ukončením doby milosti vstupuje do deja „Muž s kefou na nečistotu“, znovu ustanovuje pôvodné pravdy a robí ich „desaťkrát“ jasnejšími. To sa odohráva v období polnočného volania, ktoré predchádza hlasnému volaniu tretieho anjela pri nedeľnom zákone. Polnočné volanie prebúdza a oddeľuje panny ešte pred nedeľným zákonom, tak ako polnočné volanie v dejinách milleritov predchádzalo začiatku vyšetrojúceho súdu. Keď sú klenoty vrhnuté späť do väčšej, obnovenej skrinky, je už neskoro, lebo táto udalosť nastáva „po“ tom, čo bola podlaha zametená dočista.

„Prach a rumovisko bludu pochovali drahocenné klenoty pravdy, no Pánovi pracovníci môžu tieto poklady odkryť, takže na ne budú tisíce hľadiet s potešením a bážňou. Boží anjeli budú stáť po boku pokorného pracovníka, udeľujúc milosť a božské osvietenie, a tisíce budú vedené k tomu, aby sa modlili s Dávidom: ‚Otvor mi oči, aby som videl predivné veci z tvojho zákona.‘ Pravdy, ktoré boli celé veky nevidené a nepovšimnuté, zažiaria z osvietených stránok Božieho svätého slova. Cirkvi vôbec, ktoré počuli pravdu, odmietli ju a pošliapali ju, budú páchať ešte väčšiu nepravosť; ale ‚múdri‘, tí, čo sú úprimní, porozumejú. Kniha je otvorená a slová Božie dosahujú srdcia tých, ktorí túžia poznať jeho vôľu. Pri mocnom volaní anjela z neba, ktorý sa pripája k tretiemu anjelovi, sa tisíce prebudia z otupenosti, ktorá po veky držala svet, a uvidia krásu i hodnotu pravdy.“ Review and Herald, December 15, 1885.

„Tisíce“, ktoré sa potom prebúdzajú, predstavujú iné Božie stádo, ktoré je ešte stále v Babylone, lebo „hlasné volanie“ sa začína pri nedeľnom zákone. Dielo „Muža so štetkou na prach“ prebieha od 11. septembra 2001 a ešte väčšími od júla 2023.

„Apoštol hovorí: ‚Celé Písmo je Bohom vnuknuté a užitočné na učenie, na karhanie, na nápravu, na výchovu v spravodlivosti, aby bol Boží človek dokonalý, ku každému dobrému skutku dokonale pripravený.‘ Biblia je svojím vlastným vykladačom. Jedna pasáž sa ukáže ako kľúč, ktorý odomkne iné pasáže, a tak bude vrhnuté svetlo na skrytý význam slova. Porovnávaním rozličných textov, ktoré pojednávajú o tom istom predmete, a skúmaním ich vzájomného dosahu zo všetkých strán sa zjaví pravý význam Písma.“

„Mnohí sa domnievajú, že aby porozumeli významu Božieho slova, musia sa radieť s komentármi k Písmu, a my by sme nezaujali stanovisko, že komentáre sa nemajú študovať; no bude potrebná veľká rozlišovacia schopnosť, aby sa pod masou ľudských slov objavila Božia pravda. Ako málo vykonala cirkev ako spoločenstvo, ktoré sa hlási k viere v Bibliu, aby

pozbiehala rozptýlené drahokamy Božieho slova do jedného dokonalého reťazca pravdy! Drahokamy pravdy neležia na povrchu, ako sa mnohí domnievajú. Vrcholná myseľ v spolku zla neustále pôsobí, aby pravdu udržiavala mimo dohľad a aby do plného popredia privádzala názory veľkých mužov. Nepriateľ robí všetko, čo je v jeho moci, aby prostredníctvom vzdelávacích procesov zatemnil nebeské svetlo; lebo nemieni dopustiť, aby ľudia počuli hlas Pánov, ktorý hovorí: „Toto je cesta, chodte po nej.“

„Klenoty pravdy ležia roztrúsené po poli zjavenia; avšak boli pochované pod ľudskými tradíciami, pod výrokmi a prikázaniami ľudí, a múdrosť z neba bola prakticky prehliadaná; lebo satanovi sa podarilo prinútiť svet veriť, že slová a výkony ľudí majú veľký význam. Pán Boh, Stvoriteľ svetov, za nekonečnú cenu dal svetlu evanjelium. Prostredníctvom tohto božského prostriedku boli otvorené radostné, osviežujúce pramene nebeskej útechy a trvalého potešenia pre tých, ktorí prídu k prameňu života. Ešte treba objaviť žily pravdy; ale duchovné veci sa duchovne posudzujú. Mysle zatemnené zlom nemôžu oceniť hodnotu pravdy takej, aká je v Ježišovi.“ Review and Herald, 1. december 1891.

Dielo Krista, ako je v Millerovom sne predstavené mužom s kefou na nečistotu, je dvojité. Má odstrániť blud a obnoviť pôvodné pravdy. Odstránenie bludu je takisto dvojité, lebo keď je blud vymetený von oknom, vezme so sebou aj tých, ktorí sa rozhodnú zostať pripútaní k bludom. Dielo oddelenia vykonané mužom s kefou na nečistotu spomína aj Jeremiáš a jeho svedectvo sa zhoduje so svedectvom sestry Whiteovej, keď vyhlásila, že „Pánovi pracovníci môžu odkryť tieto poklady, takže na ne budú s potešením a bážňou hľadiť tisíce.“

Preto takto hovorí Hospodin: Ak sa navrátiš, znovu ťa privediem a budeš stáť predomnou; a ak oddelíš vzácne od ničomného, budeš ako moje ústa. Oni sa vrátia k tebe, ale ty sa nevracaj k nim. Jeremiáš 15:19.

Kontext pasáže v Jeremiášovi sa vzťahuje na tých, ktorí zakúsili prvé sklamanie z 18. júla 2020. Nie je to iba muž s kefou na nečistotu, kto oddeľuje vzácne od podlého, ale je to aj dielo tých, ktorých predstavuje Jeremiáš a ktorí sú vykreslení ako tí, čo sa rozhodujú, či sa vrátia k Pánovi alebo sa nevrátia. Je zrejmé, že neboli s Pánom, lebo keby s ním boli kráčali, nebol by dôvod, aby sa vracali. Keď sa však vrátia a budú stáť pred Pánom, a následne sa stanú Jeho ústami, vykonajú dielo oddeľovania vzácného od podlého. Dielo „muža s kefou na nečistotu“ si vyžaduje účasť múdrych. Dielo „muža s kefou na nečistotu“ v Millerovom sne je tiež znázornené vtedy, keď Kristus prečisťuje svoje humno prostredníctvom procesu rafinácie.

„Ako skoro sa tento proces prečisťovania začne, nemôžem povedať, ale nebude dlho odkladaný. Ten, ktorého veľačka je v Jeho ruke, očistí svoj chrám od jeho mravnej poškvvrny. Dôkladne vyčistí svoje humno.“ Testimonies to Ministers, 372, 373.

Záverečný „proces prečisťovania“ sa začal v júli 2023 a je to proces prečisťovania z tretej kapitoly Malachiáša.

„Malachiáš 3,1–4 citované.

„Medzi Božím ľudom prebieha proces pretavovania a očisťovania a Pán zástupcov priložil svoju ruku k tomuto dielu. Tento proces je pre dušu nanajvýš bolestný, no je nevyhnutný, aby

bola odstránená poškvrna. Skúšky sú nevyhnutné, aby sme boli privedení blízko k nášmu nebeskému Otcovi, v poddanosti jeho vôle, aby sme mohli priniesť Hospodinovi obeť v spravodlivosti. Božie dielo pretavovania a očisťovania duše musí pokračovať, až kým jeho služobníci nebudú tak pokorení, tak mŕtvi sebe, že keď budú povolaní do činnej služby, ich zrak bude upriamený jedine na Božiu slávu.“ Review and Herald, 10. apríla 1894.

Millerov druhý sen označuje obnovenie pôvodných práv a súčasne aj obnovenie ľudu, ktorý bol rozptýlený. Nabuchodonozorov druhý sen označuje obnovenie jeho kráľovstva. Millerov sen sa zaoberá pochovaním pôvodných práv v zmysle toho, že tieto pravdy boli „rozptýlené“. Slovo „rozptýlený“ je symbolom „siedmich časov“. Nabuchodonozorov sen je o „rozptýlení“ „siedmich časov“. Nabuchodonozor je umiestnený do času konca v roku 1798 a tam predstavuje obráteného muža. Miller je symbolom „múdрых“ v roku 1798.

V ďalšom článku budeme pokračovať v Millerovom sne.

„Keď sme povolaní, aby sme sa odlišovali od iných, alebo keď iní vyjadria svoj odlišný názor od nášho, mali by sme prejavovať kresťanského ducha a mať stále na zreteli túto skutočnosť, že si môžeme dovoliť zostať pokojní a spravodliví; lebo pravda znesie skúmanie. Čím viac sa skúma, tým viac bude žiariť jej svetlo. Pán sa mračí na všetko, čo zaváňa tvrdosťou a prísnosťou, a vyslovuje svoje pokarhanie nad tými, ktorí vrhajú pohrdanie a výčitky na tých, čo sa s nimi odlišujú v názore, stavajúc ich do čia najhoršieho svetla. Celé nebo hľadá na tých, ktorí to robia, tak, ako nebo hľadelo na farizejov, a vyhlasuje ich za neznalých tak Písiem, ako aj Božej moci. Nepriatelia pravdy nemôžu urobiť z pravdy omyl. Môžu pravdu pošliapať a domnievať sa, že preto, lebo ju zrazili na zem a zasypali rumoviskom, je premôžená; ale Boh pohne niektorými zo svojich verných, aby urobili to, čo robil Kristus, keď bol na zemi,—odhŕnuli rumovisko a navrátili pravdu na jej patričné miesto v rámci pravdy.

„V spoločenstvách, kde je pravda predmetom diskusie, budú takí, ktorí sa postavia proti všetkému, čo sami neprijali ako pravdu; a kým sa lichotia, že bojujú iba proti bludu, potrebujú počúvať s nepredpojatým sluchom, aby porozumeli, čo je pravda, a neskresľovali ani neprekrúcali to, čo bolo povedané. Majú pred sebou príklad mužov všetkých vekov, ktorí bojovali proti pravde a týmto konaním odmietli radu Božiu proti sebe samým. Ťažká bude zodpovednosť, ktorá spočívne na mužoch, ktorí mali veľké svetlo a veľké príležitosti, a predsa nedokázali byť úplne na strane Pánovej. Keby sa odvážili byť úplne na strane Pánovej, boli by zachovaní v bezúhonnosti, aj keď by boli povolaní stáť osamotene. On by ich uschoptil stáť odvážne, v čistote a poctivosti, zápasiac za neporušené zásady spravodlivosti. Podopieral by ich v boji za právo preto, že je právom, hoci by spravodlivosť padla na ulici a česť by nemohla vstúpiť. Rozumeli by tomu, čo je čisté a nepoškvnené a čo je v súlade so životom Krista, a neodvrátili by sa od najčistejších zásad kresťanstva v duchu, slove ani skutku, aj keby stáli v opozícii nielen proti nevedomosti, ale aj proti tým, ktorí boli vzdelaní a skúsení a používali zbrane sofistiky, aby ich umlčali. Počas celého tohto zápasu bludu proti pravde by boli zachovaní a uschoptení viesť taký postup, že by im ich nepriatelia nemohli odporovať ani ich premôcť. Stáli by ako skala za zásadou, odmietajúc robiť kompromis s kýmkoľvek, a predsa zachovávajú ducha, ktorý má charakterizovať každého kresťana.“

„Ten, kto je nasledovníkom Krista, bude rozlišovať medzi svätým a obyčajným a bude sa pridržať pravého dôkazu o charaktere a diele človeka, lebo Kristus povedal: ‚Po ich ovocí ich poznáte.‘ Kresťan bude napredovať uprostred všemožného odporu. Bude pohrdáť lichôtkami, pretože sa rodia zo satana. Bude nenávidieť obviňovanie, pretože je to zbraň zlého. Nebudú prechovávať závisť ani sa oddávať sebaopovrhovaniu, pretože to sú vlastnosti protivníka Boha i človeka. Nebudú sa nachádzať ako vyzvedači, lebo satan použil opovrhovaných Židov pri vykonávaní tohto diela proti Ježišovi. Nebudú svojich bratov prenasledovať záplavou otázok, ako Židia prenasledovali Krista s cieľom zamotať ho v jeho slovách a vyprovokovať ho, aby hovoril o mnohých veciach, aby ho potom mohli obviniť pre jedno slovo.“ Home Missionary, 1. september 1894.